

IRCSIK VILMOS
Mennybemenetel

1.

Január elsején késő este erősen kóválygó fejjel értem haza. A szilveszteri bulira rátettünk még egy lapáttal, most már lányok nélkül, és ettől a pótszilveszter-től alig álltam a lábamon, ezért jobbnak láttam, ha még az egyszer lifttel megyek fel az első emeletre. Valahonnan a hátam mögül hirtelen felbukkant egy hosszú, fekete hajú, fekete szakállas, fehér inges fazon, olyan harmincéves körül lehetett, nesztelenül megelőzött, belépett a nyitott liftajtón, megvárta, amíg én is bent vagyok, majd megkérdezte:

– Szintén a harmadikra?

– Nem, az elsőre – válaszoltam.

De hiába, mert közben már meg is nyomta a gombot.

– Bocsáss meg – szabadkozott a fehéringes.

– Rá se ránts. Majd visszaballagok gyalog. Éjfélkor úgyis megfogadtam, hogy az újévben leszokom a dohányzásról meg a piáról, és többet mozgok. Úgyhogy téged szinte az ég küldött. Legalább megadtad a kezdő lökést.

– Nagyon helyes – mosolyodott el jószágon és sokat sejtetően alkalmi útitársam. – Az apró dolgokon kell kezdeni.

Csak most tűnt fel igazán, hogy a csikorgó hideg ellenére milyen lengén van öltözve. Rajtam sapka volt, sál, kesztyű, az öltöny fölött nagykabát, a lábamon meleg zokni, vastag cipő, na, meg a pia is melegített, mégis dideregtem a szellős lépcsőházban. Rajta csak egy szál, vakítóan fehér ing, hosszan leeresztve a vékony nadrág fölött, úgy, hogy majdnem köntösnek látszott, csupasz lábán pedig nyitott saru. Ennek ellenére nem úgy nézett ki, mint aki fázik. Aha, ezzel a saruval tudott olyan nesztelenül megelőzni. Besurranó tolvaj nem lehet. Azoktól újabban nagyon óvni minden lakót, és szigorúan bevették a házi-rendbe, hogy mindenki kulcsra zárja be maga mögött a kaput. Olyan szigorúan, hogy még ebben az állapotban sem felejtettem el. De ez nem besurranó. Ahhoz túl tisztességes és szelíd az arca. Sőt, majdnem együgyű, vagy inkább jámbor. Akkor talán csöves. Ahhoz meg túl tiszta a ruhája és ápolt a külseje. Egyébként is, az itteni csöveseket mind személyesen ismerem. Gyakran megválnak hol egy kis pénzért, hol cigarettáért. Nincs sok belőlük, jó környék ez,

innen kevesen kerülnek az utcára, máshonnan meg nemigen engednek be senkit maguk közé, a saját fel-ségterületükre. Elmarják, mint a kóbor kutyát. Biztos csak itt a házon belül közlekedik, intéztem el ma-gamban a dolgot. Alighanem leugrott valamiért va-lamelyik haverjához. Ismerni ugyan nem ismerem, de a többi lakóval is éppen így vagyok.

Közben már fel is értünk a harmadikra. A fehér-inges fazon széttárt karral udvariasan maga elé en-gedett.

– Parancsolj!

A lépcsőházi világítás váratlanul kigyulladt. Biz-tosan lent nyomta meg valaki, gondoltam, és hirtelen ott álltam a saját lakásom előtt. A lakásajtóm ugyan-is közvetlenül a lifttel szemben van, és tessék, ezen az ajtón rajta van a névtáblám, a névtáblán pedig ott áll a nevem. Nem akartam hinni a szememnek, hi-szen ez a harmadik emelet, ki is van téve a falra a szám, én pedig az elsőn lakom már majdnem hét éve, mióta az őseim egyetemi tanulmányaim kezdetén megvették nekem ezt a kéglit. Hogy ne kelljen külön albérletre költeniük, nekem pedig legyen valami biz-tos kiindulópontom az életre. Hirtelen hátrafordul-tam, hogy szóljak a fehéringesnek, és megkérdezzem, mi az ábra, de már nem állt mögöttem. Jobban körül akartam nézni, ám a világítás hirtelen kialudt, és mire a falhoz tapogatózva ismét felkapcsoltam, nem láttam egy lelket sem a lépcsőházban. Mintha a föld nyelte volna el a fazont. Éppen olyan hirtelen tűnt el, mint ahogy felbukkant. Tényleg sétáljak le az elsőre? A fogadalmamra gondoltam. Épp az imént egyszer már meg is szegtem. Ha nem veszem komolyan, és gyors egymásutánban másodszor is megszegem, akkor biztos nem lesz belőle semmi, mint ahogy eddig se lett. Átsandítottam a jobb oldali ajtóra. Igaz, a közvetlen szomszédomat sem ismerem igazán, még soha egy szót nem váltottam vele, csak a nevére em-lékszem. Az arcmemóriámmal szemben a névmemó-riám nagyon jó. De ez nem az. Ez nem az első emele-ti szomszédom neve. Aztán ismét a saját névtáblámra pillantottam. Végül elszántam magam. Isten neki fa-kereszt, bemegyek. Be én. Ha már egyszer utánam hozták a lakásomat. Különbösen is túl fáradt vagyok hozzá, hogy már ma új életet kezdjek a lépcsőzéssel. Halasszuk holnapra. Meg aztán a kísértésnek sem tud-tam ellenállni, hogy megnézzem: csakugyan itt la-kom-e. Majd a végére járok én ennek.

A kulcs simán beleillett a zárba, az ajtó könnyedén kinyílt, jobbra megtaláltam a kapcsolót, és villanyt

gyűjtöttem. Lássuk csak! A parányi előszoba az enyém. Semmi kétség. Nincs benne más, csak egy fogas és egy repedt tükör. A fogason a fürdőköpenyem. A bal szárnyán, a szív tájékán kerek lyuk, a lyuk széle meg van perzselődve, mintha golyó ütötte volna ezen az első vagy harmadik emeleti csatatéren. Pedig egyszerűen csak cigarettáztam az ágyban, és véletlenül ráhullott a parázs. A tükröt sem lehet összetéveszteni semmivel. A bal alsó sarka van megrepedve. Túlhúztam a csavart, amikor felraktam. Belenéztem, elég nyúzott volt a képem, nem csoda, hogy ilyen rémeket látok. Szóval túl sokat ittam, attól szállhatott el az agyam. Megnyugodva beléptem a kis konyhafülkébe, ahol megfordulni is nehéz. Az is az enyém. A mosogatóban ott a mosatlan edény, ahogy a barátnőm hagyta ma délután, mielőtt hazautazott a szüleikhez, én pedig elmentem bulizni. A fürdőszoba is az enyém. Lemostam az arcom, áttámolyogtam a szobába. Az is az enyém. Pontosabban az enyém és a barátnőmé. Ott a szék, az asztal, a két vetetlen heverő. Lefeküdtem az enyémmre. Aludjunk rá egyet. Holnap majd minden tisztázódik. Meg a fejem is kitisztul.

Másnap gyalog indultam le a harmadikról. Ez a földszintig az első emelethez képest már olyan hosszú út, hogy az újévi fogadalmam beváltásához is bátran hozzászámíthatom. A cigarettáról úgyszemint leszokni. Minden tilalom ellenére már a második emeleten rágyűjtöttem az izgalomtól, hogy vajon mit látok a régi lakásajtómon. Egy vadidegen nevet láttam. A szomszéd neve viszont a régi volt. Most csengetsek be hozzájuk? Ha nem tévedek, többen vannak, szülők és gyerekek. Kérdezzem meg tőlük, hogy nem emlékeznek-e rám? Kérdezzem meg, hogy nem voltunk-e véletlenül szomszédok? Nem fogom kiröhögtetni magam. Bevitetnének a diliházba. Vagy a kijózanítóba. Lent, a kapuban megnéztem a postaládánkat, hátha azon találok valami írásos bizonyítékot. De csak a kettőnk nevét találtam rajta domború műanyag betűkkel. Eredetileg az emeletet jelző szám is ott volt, de leesett, és már csak a helye látszott nagyon halványan.

Három nap múlva megjött a barátnőm. Minden további nélkül felalált a lakásba. Kinyitotta az ajtót, én a heverőn feküdtem, ő a nyakamba borult, és nyalni-falni kezdett, mintha mi sem történt volna, majd kiment a konyhafülkébe. Mivel vele azért sokkal bizalmasabb, sőt, intimebb viszonyban vagyok, nagyon óvatosan puhatolózni kezdtem:

– Nem tűnt fel valami?

– Mi tűnt volna fel? – kérdezett vissza csodálkozva. – Legfeljebb az, hogy három nap óta nincs elmosogatva, és az ágyam sincs bevetetve. Az elég feltűnő, nem? Meg az is, hogy helyette itt henteregsz, bámulod a tévét, és nyomkodod a távirányítót.

Azzal nekilátott rendet rakni, én pedig nem firtattam tovább a dolgot.

Telt-múlt az idő. Február elején feleségül vettem a barátnőmet, és közben lassanként úgy megszoktam a harmadikat, hogy néha már el is felejtettem az elsőt. Újévi fogadalmaim egyikének beváltására minden reggel gyalog mentem le a lépcsőn, és este gyalog jöttem fel. Ha összeadom az eltelt körülbelül száz napot, az már egész szép teljesítmény tőlem. A füstöléssel viszont sehogy nem tudtam felhagyni, reggeltől estig buzgón dugdostam számba a koporsószegeket. Aztán egykettőre húsvét lett. Egyébként utálok az ünnepeket, ilyenkor még inkább nem tudok mit kezdeni magammal. De a húsvéthétfő kivétel. Húsvéthétfőn, a locsolás ürügyén a szürke hétköznapok után egy kicsit ki lehet engedni a gőzt. Reggel a feleségemen kezdtem. Először is elmondtam neki a gyerekkoromban tanult mondókámat:

Én kis kertész legény vagyok,
Rózsafákat locsolgatok.
Itt is van egy rózsza,
El akar hervadni,
Szabad-e locsolni?

Aztán megöntöztem, mint egy igazi virágszálát, és elindultam a locsolókörutamra minden elképzelhető ismerős nőhöz. Késő este értem haza, a lábam kissé rogyadozott, forgott velem a világ, ezért a jól bevált gyalogtúrám helyett, az ünnepre való tekintettel hosszú idő után ismét liftbe szálltam, és egyszer csak az ötödiken találtam magam. Pedig most én nyomtam meg a gombot. Kiszálltam, majd ugyanúgy kigyúlt a lépcsőházi világítás, én pedig ugyanúgy megláttam a lakásajtómat, a lakásajtón a névtáblát, a névtáblán a saját nevemet, a szomszéd ajtón pedig egy vadidegen emberét. Némi tétovázás után persze, ugyanúgy be is mentem. A kulcs is beleillett a zárba, az előszobában is ott volt a fogas, a fogason a fürdőköpenyem, a fürdőköpenyen szívtájékban a megperzselődött szélű lyuk most is úgy nézett ki, mintha golyó ütötte volna. Na, és ott volt a törött tükör is. Megnéztem magam benne, hogy én vagyok-e én. A konyhában ott talál-

tam a mosatlan edényeket, a szobában a vetetlen heverőket. Hamarosan megjött a feleségem a barátnőtől. Úgy látszik, ott is jól meglocsolhatták, mert úgy illatozott, mint valami két lábon járó drogéria. Megkérdeztem tőle:

- Nem tűnt fel valami?
- Mi tűnt volna fel? – értetlenkedett.
- Hát a lakás...

Mire ő megint elkezdett rugózni a régi dolgokon.

– A lakás? Hogy nincs elmosogatva, és az ágy nincs bevetve? Az már rég nem feltűnő. Meg az sem, hogy helyette folyton itt fetrengesz, bámulod a tévét, nyomkodod a távirányítót, és unalmodban mindig más csatornát keresel.

Majd váratlan újításként még hozzátette:

– Ha pénzt is ilyen szorgalmasan keresnél, többre vihetnéd.

– Mihez képest?

– Másokhoz képest.

– Nem érdekelnek mások.
– Akkor magadhoz képest. Úgy még többre vihetnéd.

Ebben maradtunk.

Kedd reggel első dolgom volt, hogy megnézzem harmadik emeleti lakásom ajtaján a névtáblát. Ismét egy vadidegen nevet találtam rajta.

Az ötödiken két hétig laktunk. Innen minden áldott nap gyalog fel- és lejárkálni már komoly erőnlétet igényel. Büszkén mondhatom, hogy bírtam szuflával. A harmadik emeleten már alaposan megedződtem. Aztán egy szép napon ugyanúgy megisméltődött minden: lift, lépcsőházi világítás, lakásajtó, névtábla, név, kulcs, fogas, fürdőköpeny, csorba tükör, mosatlan edény, vetetlen heverők. Az ember szinte belefásul, hogy ezek a tárgyak milyen makacsul követik mindenhová. És máris a hetedikem találtam magam. A feleségem még ide is feljött utánam. Itt sem tűnt fel neki semmi, csak az, hogy már megint nincs elmosogatva, nincsenek bevetetve az ágyak, és pénz helyett

folyton új tévécsatornát keresek. De most már visszazoltam neki. Védekezni próbáltam. Kevés sikerrel. Na meg, hogy folyton az ágyamon fetrengök, folytatta tovább. És hogy magamhoz képest többre vihetném. Ebben igazat kellett neki adnom. Már nagyon untam folyton az ágyon fetrengeni, ha otthon vagyok. Untam a távirányítót és az új tévécsatornákat.

Pléh-Mária (Budafa, 1975)

De nem volt erőm változtatni. Mindig fáradtan mentem el, és fáradtan jöttem haza, hiszen a munka mellett most már a hetedik emeletről ereszkedtem le, és a hetedik emeletet másztam meg nap mint nap. Ezt csinálja utánam valaki! Ötödik emeleti lakásom ajtajára egyébként újabb ismeretlen ember neve került. Már ez is hasonló egyhangúsággal ismétlődött, mint a lakásváltozásaim. Jövet is, menet is három olyan ajtó előtt kellett mindig elmennem, amelyek mögött egykor én laktam. Nagyon nyomasztó tud lenni az ilyesmi.

A hetedik emelet feletti padlástérbe, ahová két hét múlva kerültem, nem jár se posta, se lift, és az ajtón névtábla sincs. Ezt azért

fontos megemlíteni, mert a feleségem ide már nem követett. Nem bírta volna ki lift, posta és névtábla nélkül. Na, igen. Hiszen, ha jól belegondolok, ő végig azt hitte, hogy az elsőn lakunk. Most talán mégis megsejtett valamit, és megijedt. Az igazat megvallva, engem is egyre inkább nyugtalanított a helyzetem, amiből szinte semmit nem értettem. Hiába agyaltam, hiába kutattam, mi történik velem. Miért kellett majdnem hét évet az első emeleten laknom? Aztán három hónapot a harmadikon, két hetet az ötödiken, két hetet a hetedikem? Mivel a mindenkori felettem lévő emeleteken előzőleg nem jártam soha, azt sem tudtam, mi lett azzal a lakóval, akiknek éppen a helyére kerültem. Vajon a harmadik emeleti alászállt-e az elsőre, az ötödik emeleti a harmadikra, a hetedik emeleti pedig az ötödikre, miközben az én kálváriám

felfelé vitt? Tegyük fel, hogy igen. De akárcsak volt emeleti szomszédjaimat, józan ésszel őket sem kérdezhettem meg, hogy tessék mondani, nem lakott azelőtt véletlenül az én korábbi lakásomban a harmadikon, az ötödiken vagy a hetediken? És akkor még mindig marad külön a hetedik emelet rejtélye! A padlásteret előttem nem lakták, így onnan nem költözhetett le senki. És miért kettesével kellett vennem az emeleteket? Az első után a harmadikat, a harmadik után az ötödiket, az ötödik után a hetediket. Miért maradtak ki a páros számok? A második, a negyedik, a hatodik. Van ennek az egész céciónak egyáltalán valami értelme? Mással is ugyanez történik? Vagy csak velem?

Postát azelőtt egyébként szinte kizárólag csak a banktól, adóhivaltól, áramszolgáltatótól, gázművektől, vízművektől, köztisztasági vállalatától és más hasonló hivatalos intézménytől kaptam. Ezek a felszólítások, figyelmeztetések, határozatok, számlák mindig ajánlva érkeztek, és mindig a lehető legpontosabban voltak címezve. Amikor a harmadik emeleten laktam, akkor a harmadikra, később az ötödikre, majd a hetedikre. A legtöbbször persze a postán vettem át őket, mert délelőtt dolgoztam, és a postás csak az értesítést dobta be a levélszekrénybe. Ha véletlenül mégis otthon ért, ő sem lepődött meg egyáltalán azon, hogy állandóan máshová kell utánam jönnie. Pedig még az első emeletről ismertük egymást. Ezután vajon hogy fognak rám találni ezek a felszólítások, ezek a figyelmeztetések, határozatok és számlák?

Szóval sok mindent nem értettem, és legfőképpen azt nem tudtam, mi lesz ennek a vége? Talán ezért nyomkodtam korábban olyan lázasan a távirányítót is. De hiába nyomkodtam, olyan csatornát nem találtam, ahol az ilyesmire választ adtak volna. Még a betelefonálás meg a kvízműsorokban sem. Pedig ott mindent tudnak. És arra sem kaptam sehol választ, hogy ki volt az a fehéringes fazon? Ezért régi, jól bevált szokásomtól eltérően lassanként kezdtem a lakók szemébe nézni, hátha megtalálom azt a jámbor ábrázatot, kezdtem megnézni a ruhájukat, a cipőjüket, és kezdtem rájuk köszönni. A fehéringes azonban nem volt közöttük. Részleteiben ugyan néha felismerni véltem, egyszer egy lépcsőfordulóban észrevettem egy sarus lábat, elkezdtem rohanni felfelé, de a láb egy kopasz, kövér fickóban folytatódott. Máskor egy hosszú, fekete hajú, fekete szakállas ürge jött le velem szemben, de amikor elment mellettem, és az

arcába néztem, az olyan durva és közönséges volt, hogy megijedtem tőle.

A padlásteret egyébként a felsőbb emeleten lakók amolyan sufninak vagy lomtárnak használták. Ide raktak be minden szedett-vedett holmit, bútort meg egyéb cuccot, limlomot. Szerencsére közvetlenül ideköltözésem előtt volt a tavaszi lomtalanítás, amikor mindent kiszórtak, pár nap múlva viszont már megjelentek az újabb kacatok. Így még elég tágas volt, de már találtam benne néhány bútordarabot is. Egy vedlett huzatú, csikorgó heverőt, két dülöngélő széket, egy ütött-kopott asztalt, meg egy fogast, amire felakaszthattam a fürdőköpenyemet a szív tájékán megperzselődött szélű lyukkal. És nemcsak a posta meg a lift nem járt ide a padlástérbe, de televízió sem volt. Többé nem nyomkodhattam a távirányítót, nem kereshettem a csatornákat. De már nem is nagyon hiányzott. Egészen más körülmények közé kerültem, mintha valami új városban új életet kezdtem volna. A házban pedig végképp nyomom veszett. Ezt az elképzelésemet igazolta az a tény, hogy a hetedik emeleti lakásom ajtajáról is eltűnt a névtáblám, a postaládáról a nevem, egyszóval semmi okmány nem maradt rólam ebben a hét emelet magasra nyúló adatlanyilvántartóban. Úgy jártam, mint a halott, akinek bevonják minden személyi iratát. A feleségem a házasságunk után megőrizte lánykori nevét, de most az is lekerült az ajtóról meg a levélszekrényről is. Tehát elköltözött innen. Minden reggel lefelé, este pedig felfelé hosszan rámeredek egykori első, harmadik, ötödik, hetedik emeleti lakásunk ajtajára, hátha valamelyiken megjelenik a neve. De hiába. Ilyenkor a mellemben, azon a tájékon, ahol a fürdőköpenyem megperzselődött, valami sajogni kezd. A múltkoriban az egyik volt ajtónk előtt eszembe jutott, hogy vajon vannak-e most nők odabent, és ha vannak, vajon milyenek. Ezért a szokásos tíz-tizenöt másodpercnél egy kicsit tovább álldogáltam ott. Közben kijött egy nő, rám nézett, én visszanéztem, és csak ekkor döbentem rá igazán, hogy rossz vásárt csináltam. Vajon mi lett vele? Vajon hová vetődött?

Az élet sok tekintetben azért egész normálisan tud viselkedni. Milyen jó például, hogy az egyik gond képes elűzni a másikat. Így űzte el lassanként a feleségemre való emlékezést a lakásom miatti majrészás. Mert a dolgok logikája szerint most már egyre inkább azon főhetett a fejem, hogy fedél nélkül maradok, hiszen a padlástérrel túlnőttem a hét emeletet, és innen nincs tovább. Más szóval, az a veszély fenye-

getett, hogy én is csöves leszek. De nem az utcán, hanem függőleges irányban, valahol odafent, az egyelőre még felfoghatatlan semmiben.

A szüleim jól megnézték, hová teszik összekuporgatott pénzüket, amiből ugyan csak egy kis garzonra tellett, de legalább előkelő környéken és vadonatúj házban, egy úgynevezett Hundertwasser-házban. Ennek a németnek vagy osztráknak az volt a jelmondata, hogy az egyenes vonal istentelen és erkölcstelen. A jelmondat fából kifaragott betűkkel ott áll egykori otthonom bejárata fölött, egy öt ábrázoló plakettel, meg egy rövid szöveggel együtt. Ebből az is kiderül, hogy a krapek építész és filozófus volt, és a természetes környezet volt a mániája, amely szerinte az ilyen bérkaszárnnyákba zsúfolt tömegembert is megilleti. Ezért az erkélyeire virágoskertet, a háztetőkre parkot, bokrot, füt-fát tervezett. Így épült a mi házunk is. Persze, az én garzonlakásomhoz nem tartozott erkély, és így, amíg ott laktam, sem az első, sem a harmadik, sem az ötödik, sem a hetedik emeleten nem élvezhettem a virágoskert áldásait.

A tetőn viszont valóban ott volt a park és a kert, amiről akkor értesültem, amikor egy szép napon ott találtam magam. A park négy oldalát hullámos sorokban örökzöld fák szegélyezik. Ezeket odalentről is látni. Persze, ha az ember a földön jár, a földön is tartja a szemét, és csak a lehető legritkábban néz fel hét emelet magasságba, de télen azért már felfigyeltem rá, hogy odafent a legnagyobb hidegben is virít valami. A kertet kerek és csillag alakú csoportokban bokrok, cserjék népesítik be, amelyek között pázsit zöldell, és finom kavicsal felszórt ösvények kanyarognak. A bokrok és cserjék zöld gyűrűjében négy-szögletes ágyások helyett piros, fehér, sárga, kék, lila körökben, csillagformákban pompáznak a májusi virágok. A kényesebb fajták pedig egy üvegházban virágoznak, talán még télen is. Középen szökőkút csobog.

Hát mit mondjak, nagyon megfutott nekem a padlástér után. Valóságos paradicsomba csöppentem. A fák lombjai között seregestől rigók fészkelnek és fütyörésznek, így minden reggel az ő dalukra ébredek. Nem csoda, hogy szeretnek itt lenni. Itt, ahol a madár se jár, mondanám a legszivesebben, de az se hogy se passzolna ide. Inkább az ember nem jár erre-felé. Rajtam kívül csak négy kékrühás parkgondozó közmunkás bukkan fel nagy néha. Járt itt két, feketébe öltözött kéményseprő is, akik a gázfűtés kéményét ellenőrizték, de ők állítólag évenként csak egyszer teszik tiszteletüket. Micsoda gyönyörűség! Ha bele-

gondolok, milyen sok felesleges emberrel találkozom az utcán, a vonaton, a buszon, a metróban, a villamoson, a munkahelyemen. És milyen kevés feketerigóval!

Ezért csodálkoztam el tegnap este nagyon, amikor a padlástérre nyíló csapóajtó mellől, ahol tanyát vettem, a kert közepe táján emberi alakot vettem észre. Elindultam felé, és már félúton láttam, hogy a fehéringes fazon az. Hát persze! Hogy erre nem gondoltam! Biztos valami kertész vagy karbantartó. Vagy inkább kertészmérnök. Kertésszel ugyan eddig csak a húsvéti locsolóversemben találkoztam, eleven kertészmérnököt pedig még soha életemben nem láttam, de pont ilyennek képzeltem. Valószínűleg újévkor is valami dolga volt itt, a tetőn, talán az üvegházban. Nyilván úgy ismeri a terepet, mint a tenyerét. Azért tudott olyan nyomtalanul felszívódni. Az ilyen karbantartók meg közüzemiek mindig szolgálatban vannak, újévkor is, meg este hétkor is.

Minden teketória nélkül úgy tett, mintha csak tegnap találkoztunk volna. Nagyon jól emlékezett rám, és rögtön az újévi fogadalmamról kérdezett.

– A mozgás, az már megy – válaszoltam. – Csak a bagóról meg a piáról nem szoktam még le.

Igaz, már csak bort iszom.

Hirtelen megszólalt a bazilika harangja. Ezt még nem is mondtam. Reggel rigókoncert, este hétkor harangkoncert. Itt, a magasban olyan az akusztika, mint a legtökéletesebben megépített zeneteremben. Ennél gyönyörűbb harangzúgást nem hallani sehol a világon.

A fehéringes összekulcsolta kezét, szemét az égre függesztette, és alig mozgatva a száját nagyon halgan, röviden mormolt valamit. Majd felém fordult, jobbával fentről lefelé, utána hosszában, balról jobbra vonalat húzott a levegőbe, mintha keresztet rajzolt volna rám. Megborzongtam.

– Az bocsánatos bűn – mondta aztán. – A bor szent dolog. A feleségedet viszont nem kellett volna ilyen gyorsan elengedned.

Erről meg honnan tud?

– Éppen most bontottam meg egy üveg vöröset – próbáltam menteni a helyzetet. – Kóstoljuk meg!

– A vörös kiváltképp szent. Az vér. Az ember fiának vére.

– Ez nem az ember fiáé, hanem bikavér, méghozzá egri. Rögtön hozom.

Felnevetett. Ilyen nevetést még nem hallottam. Olyan volt, mint a bazilika harangja, csak nem zúgott, hanem csengett.

Elrohantam a borért. Az üveget egy vödör hideg vízben tartottam, egy bokor tövében. A poharak is kéznél voltak, így térültem-fordultam, és máris viszaértem. A fehéringes meg sehol! Ez megint jól átvért, bosszankodtam, megint eltűnt, mint a kámfor. De azért teletöltöttem az egyik poharat, és egy hajtásra kiittam. Még éppen elértem vele a harangszó végét. A testemet tetőtől talpig kellemes zsibbadtság járta át. Felnéztem az égre. Milyen gyorsan befelhősödött. Na, ebből jó kis májusi zuhé lesz. Visszamentem a csapóajtóhoz, amelynek közelében egy formás kis esőbeállót építettek. Azt használtam hálószobának. Itt még arról is gondoskodtak. Igazán nem panaszkodhatom.

Megállj csak, akkor is a végére járok én ennek, gondoltam magamban, és szerencsém volt. Mindjárt másnap reggel, mielőtt munkába indultam, szerszámokkal felszerelve megjelent a négy parkgondozó közmunkás. A főnökük egy folyton káromkodó alak volt, még cigarettát is káromkodva tarhált tőlem, amikor legutóbb ugyanilyenkor összefutottunk. Tőle kérdeztem meg, hogy nem dolgozik-e náluk egy fekete szakállas, ilyen és ilyen ruhájú, és valószínűleg vallásos ember, aki este imádkozni szokott.

– Lófaszt! – válaszolta. – Ilyen kinézésű ember nincs nálunk. Ismerek én a cégnél mindenkit, még a górékat is. Este hétkor egyikük se mászna fel ide melózni, vagy pláne imádkozni. Maga inkább azzal törődjön, hogy nem enged fel mindenféle jöttment

csavargót. Ha már egyszer éjszakára ide tették parkőrnek.

Micsoda? Azt hittem, rosszul hallok. Ez a köcsög mintha többet tudna rólam, mint én magam. Még hogy parkőrnek tettek ide éjszakára. Nagyon jó. Vajon honnan veszi? Engem mindenesetre úgy meglepett, hogy a káromkodásáról is lemaradtam, és csak az utolsó szavainál tértem magamhoz:

–... adjon már egy bagót!

2.

Lassanként kezdtem elfelejteni a fehéringest, és kezdtem megint magamba fordulni. Nem azon rágódtam, hogy mi lesz velem, ha jön az ősz, azután meg a tél. Az hidegen hagyott. Kit érdekel? Csak hadd jöjjön! Hiszen addigra én ugye már nem itt leszek. No, de akkor hol a bánatban leszek? Ez nem hagyott nyugton. Fölöttem most már tényleg csak a felfoghatatlan semmi van: ezután csak az következhet. Oda pedig nem visz lépcső. Legfeljebb leeresztenek valami lajtortját. Na, persze, pont nekem! Igen, már csak a felfoghatatlan semmi van fölöttem, vagy esetleg a csillagos ég. Innen, a tetőről már csak egy ugrás a csillagos ég. Egy jó nagy ugrás. Nincs más hátra. Az a felső határ. A sok lépcsőzéstől olyan kondiban vagyok, hogy talán sikerülni is fog. Nekifutok, dobbantok egy nagyot, elrugaszodom, és aztán majd meglátjuk. A vak is azt mondta. Majd meglátjuk.

Rozi néni (Alsópáhok, 1966)